

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΕΙΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

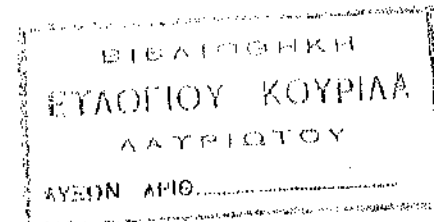
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ.

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΕΡΑΝ.

1885

Γ Α Λ Η Ν Ο Σ

ΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ
Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ.
ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ
Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν..... Δρ. Ν. 15. Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γ α λ η ν ο ῦ
* Ἐξωτερικόν..... * * 20. Ὅδου Πανακωτῶν
* τοῦς κκ. Φοιτητάς.. * * 8. Ἀριθμὸς 8.

ΠΕΡΙΧΟΜΕΝΑ. — Ἱατρικὴ κλινικὴ Jaccoud. Περὶ τῆς φλεβικῆς σφύξης
καὶ τοῦ πνευμονικοῦ ἔμφυσήματος, ὑπὸ Π. Παμπούκη (ἐν Ἡαρισίαις). (Συνέχ.).
— Περὶ τῆς ὑπερθηκῆς κυστεοτομίας, ὑπὸ Εὐάγγ. Καλλιωντζῆ (ἐν Ἡαρισίαις).
— Περὶ Κατρίνης καὶ Ἀντιπαρίνης, ὑπὸ Δ. Γ. Δουδοπούλου (ἐν Θουρίαις) —
Ἐκτον διεθνὲς φαρμακευτικὸν Συνέδριον ἐν Βρυξέλλαις. (Συνέχ.). — Εἰδοποίησις
δευθύντως. — Βιβλ. δελτίον.

Βαρὺ πένθει πένθος δ «Γαληνός» ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΟΥΡΟΥ

τοῦ Πρυτάνεως τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν, ἀποθανόντος τὴν πρωτὴν
τῆς 28 Ἰανουαρίου ε. ε., τοῦ πρώτου Καθηγητοῦ τῆς Εἰδι-
κῆς Νοσολογίας καὶ Ἱατρικῆς Κλινικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πα-
νεπιστημίῳ, τοῦ ὑψίστου παρασφύτου ὑπηρεσίας εἰς τὴν
πατρίδα.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙΝΙΚΗ JACCOURD (ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ).

Περὶ τῆς φλεβικῆς σφύξεως καὶ τοῦ πνευμονικοῦ ἔμφυσήματος.

ὑπὸ Π. ΠΑΜΠΟΥΚΗ (ἐν Παρίσιαις).

(Συνέχεια. ἴσα σελ. 49).

Ὅσῳκις ἡ ἀνεπάρκεια τῆς τριγλώχινός ἐστι εὐρεῖα, ἡ δὲ κοιλιακὴ συστολὴ ἔντονος, ἔχομεν, πλὴν τῆς τοῦ ἥπατος ἀναπάλσεως, καὶ ψόφον μὲν ἐν τῇ μηρικῇ φλεβί, ἂν ἡ τοῦ στηθοσκοπίου πίεσις ἀσημῶς ἐστί, φέσιμα δὲ ἂν ἡ πίεσις ἐντονωτέρα ἐστίν· ὁ ψόφος οὗτος συστολικὸς ὡν παράγεται διὰ τῆς ἀποτόμου κλείσεως τῶν εἰς τὸ ἀνώτερον ἄκρον τῆς μηρικῆς φλεβὸς κειμένων βαλβίδων· αἱ βαλβίδες αὗται κατὰ φύσιν ἔχουσαι ἐπιτρέπουσι τὴν ἐλευθέραν ἀνοδὸν τοῦ αἵματος· ἐπὶ τῆς ἀνεπαρκείας ἡμῶν ὅμως τὸ κατὰ τὴν συστολὴν κατερχόμενον κύμα αἵματος διὰ τῆς κάτω κοιλίας καὶ τῆς εἰλεκτικῆς φλεβὸς ταπεινοῦ ἀποτόμῳ τὰς βαλβίδας τῆς μηρικῆς· οὕτω δὲ τοῦτο μὲν παρακωλύει τὴν τοῦ αἵματος ἀνοδὸν, τοῦτο δὲ συντελεῖ εἰς παραγωγὴν ψόφου ἢ φουσημάτων, ἀναλόγως τῆς πίεσεως ἣν ὑφίσταται τὸ ἀγγεῖον, καὶ τῆς καταστάσεως τῶν βαλβίδων ἐνίοτε ἔχομεν δύο ψόφους ἢ δύο φουσημάτα, ὧν τὸ μὲν ἐστὶ συστολικόν, ἰσχυρόν, μακρόν, ἐπομένως αὐτὸ τοῦτο ὑπερ ἀμέσως ἀνω περιεγράφσαμεν, τὸ δὲ ἐστὶ ἀσθενέστερον, βραχύτερον, προσυστολικόν· τὸ τελευταῖον ἐστὶ τὸ καὶ πρῶτον παραγόμενον, ἐνῶ τὸ συστολικὸν ἀκούεται μετ' αὐτό· τὸ προσυστολικὸν φύσημα παράγεται κατὰ Friedreich διὰ τῆς ἰσχυρῆς συστολῆς τοῦ ὑπερτροφήσαντος δεξιῦ ἀλόπου· ἐκ τῆς τοιαύτης τῶν φουσημάτων τῆς μηρικῆς φλεβὸς περιγραφῆς εὐκόλως ἐξάγεται ἡ διαφορικὴ διάγνωσις τούτων ἀπὸ τῶν φουσημάτων τῆς μηρικῆς ἀρτηρίας· ἐνῶ λοιπὸν ἐν τῇ μηρικῇ ἀρτηρίᾳ τὸ πρῶτον φύσημά ἐστὶ μακρότερον, ἐντονώτερον, ὀξύτερον, συστολικόν, ἐν τῇ μηρικῇ φλεβί τὸ πρῶτον φύσημά ἐστὶ προσυστολικόν, βραχύτερον, ἀσθενέστερον καὶ μακκώτερον τοῦ δευτέρου· πρὸς ἀποφυγὴν τέλος πάσης ἀπάτης κατὰ τὴν ἀρόρασιν τῆς μηρικῆς φλεβὸς πιέζομεν τὴν μηρικὴν ἀρτηρίαν.

Διὰ τῆς θερμείας, εἰς ἣν ὑπεβλήθη ὁ πάσχων ἡμῶν τὸ φύσημα τῆς τριγλώχινος ἐπαισθητῶς ἡλαττώθη, σχεδὸν δ' ἐξέλιπεν, ἐνῶ τὸ τῆς μίτροσιδοῦς παρωξύνθη· ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι τὸ ἐν τῇ ξηροειδεῖ ἀποφύσει φύσημα δὲν ὠφείλετο εἰς ὀργανικὴν ἀλλοίωσιν, ἀλλ' εἰς τὴν τῆς θεξίαις κοιλίας ἀνεπάρκειαν, ἣτις εἶχε παρωξύνθη τελευταῖον διὰ τῆς ἐπελθούσης κακοσυστολίας· πλὴν ταύτης βελτιωθεῖσης νῦν, ἡλαττώθη καὶ

ὁ τῆς δεξιᾶς κοιλίας ἀνευρυσμὸς, ἐπομένως καὶ ἡ ἀνεπάρκεια, ἄρα καὶ τὸ φύσημα· οὕτω κλίνοντες φηζόμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ἐμφύσημα τοῦ πνεύμονος οὐδὲν τὸ κοινὸν εἶχε πρὸς τὸ τῆς τριγλώχινος φύσημα, καθότι ἐνῶ τοῦτο σχεδὸν ἐξέλιπε, τὸ ἐμφύσημα ἐπιμένει ὡς καὶ πρότερον, εὐνόητον δ' ὅτι οὐδ' εἰς τὴν τῶν εἰνοπνευματωδῶν ποτῶν κατάρχην ὠφείλετο· πρὸς θερμαίαν τοῦ πάσχοντος, ἰδίως δὲ κατὰ τῆς δυσπνοίας καὶ τοῦ πνευμονικοῦ οἰδήματος, παρήγγειλα τὴν πρῶτην ἡμέραν δραστηκὸν καθάρσιον, ἦτοι

Sirop de nerprun
Eau-de-vie allemande } aa 20 gram.

εἰς καθαίσκον καφέ. Τὴν δευτέραν ἡμέραν παρήγγειλα δακτυλίτιδος ἐν γραμμάριον εἰς ἔγγυμα· τὴν τρίτην καὶ τετάρτην ἡμέραν καὶ 0,75 centigrammes δακτυλίτιδος· τὴν πέμπτην τέλος ἡμέραν 0,50 centigrammes· σήμερον ἡ καρδία ἐκάνοισθη, ὁ δὲ πάσχων νομίζει ἑαυτὸν ἰαθέντα.

Ἴδωμεν νῦν τίνα τὰ αἰτία τῆς δυσπνοίας τῶν ἐμφυσηματικῶν, θεωρούμενων ἀνευ καρδιακῆς παθήσεως· καὶ πρῶτον μὲν ἡ παρ' αὐταῖς δύσπνοιά ἐστὶ συνεχῆς, καθότι καὶ αἱ πρὸς παραγωγὴν ταύτης συνθήκαι διαρκῶς ἐπιδρῶσιν· εἰσι δ' αὗται· τοῦτο μὲν μηχανικαί, τοῦτο δὲ χημικαί.

1. — Αἱ κυριώτεραι τῶν ἐν τῷ ἐμφυσήματι παθολογικῶν ἀνατομικῶν ἀλλοιώσεων εἰσιν· ἀραιώσεις τῶν φουγγων, ἀτροφία πολλῶν διαφραγμάτων αὐτῶν· καταστροφή πολλῶν τριχοειδῶν· διὰ τῶν ἀλλοιώσεων τούτων ἡλαττοῦται ἡ ἐπιφάνεια τῆς αἱματώσεως, ἐπομένως δ' εἰς τὰς ἀπομένουσας μέραις τοῦ πνεύμονος ἡ ἀναπνοὴ καθίσταται συχοτέρα, ἐπιπολαιότερα καὶ βραχύτερα. — 2. — Ἐνεκα τῆς ταπεινώσεως τοῦ διαφράγματος καὶ τῆς εὐρύσεως τοῦ πνεύμονος ὁ θώραξ μένει εἰς ἕμμονον διάτασιν, εἰς εἰσπνευστικὴν ἔπαρσιν· ἐπομένως πρὸς παραγωγὴν τῆς εἰσπνοῆς συνεργοῦσιν ἄπαντες οἱ εἰσπνευστικοὶ μῦς· ἀλλὰ καὶ οὕτω πάλιν ἡ εἰσπνοὴ ἐστὶν ἀτελής, ὁ δ' εἰσαγόμενος ἀήρ ἐλάσσων τοῦ φυσιολογικοῦ, ἔνεκα τῆς εἰσπνευστικῆς ἐμμόνου θέσεως τοῦ θώρακος· οὕτω δ' ἐξηγεῖται ἡ ἀίσθησις ἐλλείψεως ἀέρος, ἢ δύσπνοια. — 3. — Ἐνεκα τῆς ἰσχυρῆς θέσεως τοῦ θώρακος καὶ τῆς ἀπαιτίας τῆς ελαστικότητος καὶ συστατικότητος τοῦ πνεύμονος καθίσταται ἀτελής καὶ ἀνεπαρκῆς καὶ ἡ ἐκπνοή, καίτοι πρὸς παραγωγὴν ταύτης συνεργοῦσιν καὶ οἱ ἐκπνευστικοὶ μῦς· ἐπομένως δὲν ἐκδιώκεται ἡ κατὰ φύσιν ποσότης τοῦ φέροντος τὸ ἀνοράκιον δέξυ ἀέρος, ἄρα καὶ ἐλάσσων ποσότης καθαρῶ ἀέρος εἰσπνέεται, ἐξ οὗ καὶ νέα αἰτία δυσπνοίας.

Πλὴν τῆς δυσπνοίας ἐπέρχεται συνήθως καὶ φλεβικὴ στάσις καὶ κυάνωσις, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ συνυπάρχῃ καρδιακὸν νόσημα· τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀποδοτέα εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς ἐκπνοῆς· παρὰ τοῖς ἐμφυσήμα-

ματικούς μη εκπνεομένου του κατά φύσιν ποσού του αέρος, ή ένδοθωρακική πίεσις αύξεται: άντι δέ να ήναι κατωτέρα της έσωτερικής, καθίσταται σχεδόν έση ταύτη: επομένως αί φλέβες δέν δύνανται να κενωθώσιν, ύθεν παρέπεται στάσις και κυάνωσις.

Η συνήθης των έμφυσηματικών δύσπνοια δύναται να έπιταθί ένίοτε μέχρι όρθοπνοίας ή και άπειλής πνιγμονής, άν συντελέσωσι πρός τοϋτο αίτίαι τινές, οίον νόσοι της καρδιάς, βρογχίτις, άσθμα, άγώνες, κινήσεις, βλάσεις, άνοδος κλίμακος, κλπ., τέλος κόπωσης του άναπνευστικού συστήματος, ένεκα της καθημερινής αυτού κοπιώδους εργασίας.

Θεραπεία του πνευμονικού έμφυσηματος. — Έκ των άνω έκτεθέντων εύκόλως έννοεΐται ότι μόνη έπιωφελής θεραπεία του έμφυσηματός έστι ή μηχανική, ή βελτιοσκα τάς της άναπνοής έλλείψεις, τά κυρίως φάρμακα ώφελοϋσι κατά των προξυσμών και έπιπλοκών του έμφυσηματος: έν τιαούτη λοιπόν περιπτώσει παραγγέλλομεν τά δραστικά, τάς ένέσεις μορφίνης, την δακτυλίτιδα, το ιωδιούχον κάλιον μετά ή άνευ βάρματός λοβελίας: κατά του έμφυσηματος ιδίως εφαρμόζομεν την αεροθεραπευτικήν μέθοδον, τή χρήσει συμπιεσμένου ή ήραιωμένου αέρος διά συσκευών στερεών και εύμετακινήσιων: ή είσπνοή συμπιεσμένου αέρος αύξάνει την άναπνευστικήν χωρητικότητα, την ένδοθωρακικήν είσπνευστικήν κίνησιν, την ένεργείαν της μικρής κυκλοφορίας: ή άνανώσις του αέρος καθίσταται τελειότερα, ή δ' αιματώσις δραστηριωτέρα: τέλος έπέρχεται αύξησις της άπορροφήσεως του άξυγόνου, αύξησις της έν τω εκπνεομένω αέρι ποσότητος του άνθρακικού όξέος: πλην διά του πεπιεσμένου αέρος μόνη ή είσπνοή βελτιούται, ή δέ έκπνοή μένει σχεδόν ή αύτη: ή έλλείψις αύτη εύτυχώς διωρθώθη σήμερον διά της κατασκευής διπλών συσκευών δι' άν έπιτρέπεται μετά είσπνοήν έν πεπιεσμένω αέρι έκπνοή έν ήραιωμένω αέρι: εύρυνόμενος ούτω ο πνεύμων ύσον αύτῷ έξεστι διά της είσπνοής, κενούται άνκλόγως διά της έκπνοής, ήτις τελείται ώς ύπό σικύαν έκ των τοιούτων διπλών συσκευών συνιστώ ιδία ύμιν την του Schnitzler.

Αντενδείξεις της διπλής συσκευής. — Ουδέποτε εφαρμόζομεν αύτην επί άτομων προδιατεθειμένων εις αίμοπτυσίαις, διάτι, της συσκευής ένεργούσης κατά την έκπνοήν έν είδει σικύας, διευκολύνεται ή διάτασις των άγγείων και ή ρήξις αυτών: πρός τοϋτο συντελεΐ και ή έπιγιγνομένη διαφορά μεταξύ της περιφερικής πίεσεως, ήτις μένει φυσιαλογική, και της ένδοθωρακικής, ήτις ταπεινούται: δεύτερον άντενδείκνυται επί παθήσεων της ήριστερας καρδιάς: έν τιαούταις περιπτώσει μεταχειρίζομεθα τον πεπιεσμένον αέρα μόνον.

Χρήσις της διπλής συσκευής. — Παραγγέλλομεν έν άρχῃ μίαν έφαρμογήν 10' καθ' έκάστην: μετά τινας έπιτρέπομεν την επί 20' χρήσιν: βραδύτερον, ει άνάγκη πέρσσει, παραγγέλλομεν δις καθ' ήμέραν, πλην

δέον να έπιβλέπωμεν καλώς, μη τυχόν επέλθῃ κόπωσις άναπνευστική ή έντασις ένδοθωρακική, ύτε ελαττωθώμεν τον τε αριθμόν και την διάρκειαν των εφαρμογών.

Συμείωσις Παμπούκη. — Ένταύθα κρίνω καλόν να έκθέσω δι' ολίγων και την του Hardy γνώμην επί της θεραπείας του έμφυσηματος.

Συνήθως οι πάσχοντες προσέρχονται εις την ίατρον διά την μίαν ή την έτέραν των συνηθεστέρων έπιπλοκών του πνευμονικού έμφυσηματος, ήτοι διά τάς βρογχίτιδας ή τάς της καρδιάς παθήσας: και κατά μὲν της βρογχίτιδος εφαρμόζομεν τά άποχρεμπτικά, τά μυκτακτικά, τά έπισπαστικά, τά έματικά, τά όπιοϋχα, τάς σικύας, κλπ.: τάς δέ από της καρδιάς έπιπλοκάς συνισταμέναις κυρίως εις άνευρυσμόν της δεξιάς κοιλίας και στάσιν έν τῷ των φλεβών συστήματι, πολυμοθμεν δι' άφαιμάξιν, δακτυλίτιδος και άλλων διουρητικών και τινων καθαρτικών: κατ' αύτοϋ του έμφυσηματος τάς του άρσενικού χρώμεθκ συσκευασίας (arseniate de soude ή acide arsenieux), τῷ ύδατι της πίσσης (eau de goudron) μετά οίνου έν τῷ φαγέτι, τρις λουτροίς πεπιεσμένου αέρος, κάλλιον δέ τῷ πεπιεσμένω αέρι κατά την είσπνοήν, ήραιωμένω δέ κατά την έκπνοήν: τά μεταλλικά ύδατα ώφελοϋσι κατά των από των βρογχών έπιπλοκών, ουχι όμως και κατά των από της καρδιάς: λίαν έπιωφελή είσι τά ύδατα Mont-Dore: είτα τά ύδατα Royat και Buis: προσχούσις της χρονίας βρογχίτιδος συνιστώμεν τά θειούχα ύδατα Canterels, Allevard, τέλος les Baux-Bonnes: σὺν τούτοις συνιστώμεν κατάλληλον διαίταν και διακονήν κατά τον χειμῶνα εις τινας των μεσημβρινών χωρών (Cannes) κλπ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΠΕΡΗΘΙΚΗΣ ΚΥΣΤΕΟΤΟΜΙΑΣ.

υπό ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΛΙΟΝΤΖΗ (ν Παρισίαις)

Όλίγα έσως των ζητημάτων της χειρουργικής ύπέστησαν τάς περιπετείας της ύπερηθικής κυστεοτομίας. Η ύπερηθική κυστεοτομία το πρώτον ένεργηθεΐσα ύπό του κ. Franco¹⁾ τῷ 1561, έγκατελείφθη έκτοτε σπανιώτατα ένεργουμένη εις άπελπιστικάς περιστάσεις. Κατά τους τελευταίους ύμους τούτους χρόνους, και ιδία από της δημοσιεύσεως του ύπομνήματος του Petersen, χειρουργού έν Kiel, όπερ έπχρουσίχτε τῇ 7 άπρι-

1) Franco. — Traité des Hernies. — Lyon 1561.
2) Petersen. — Archiv. für klin. chirurg. — Berlin. 1880. p. 752.

λίου τοῦ 1880 ζτους, εἰς τὸ ἐν Βερολίῳ συνέδριον τῶν Χειρουργικῶν Ἐπιτηδεύματων, δι' οὗ ἐγνώριζε τὴν διὰ τοῦ ὀρθοῦ χρῆσιν σφαιρᾶς ἐκ οὐλο-
tchouc, ἢ ὑπερηθικῆς κυστεοτομῆς εὐρίσκειται οὕτως εἶπεῖν ἐν τῇ ἡμερη-
σίᾳ διατάξει, δοῦσα ἀφορμὴν τόσον ἐν Γαλλίᾳ ὅσο καὶ ἐν Γερμανίᾳ εἰς
σοφοδᾶς συζητήσεις.

Εἰ δὲ καὶ τὴν σήμερον, χάρις εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς μονοχρόνου
λιθοτριφίας τοῦ Bigelow ὑπὸ τῶν καθηγητῶν Guyon καὶ Thompson,
ἢ τῆς οὐροδόχου κύστεως λιθίας θραύεται εἰς τὰς πλείστας τῶν
περιπτώσεων ὑπὸ τῆς λιθοτριφίας, οὐχ ἦττον ὅμως ὑπάρχουσι καὶ περι-
στάσεις καθ' ἃς ἀδύνατος ἢ ἐκτέλεσις ταύτης, εἴτε διὰ τὸ μέγεθος τοῦ
λίθου εἴτε διὰ τὴν σκληρότητα αὐτοῦ. ἀνάγκη λοιπὸν κυστεοτομίας· ὡς
τοιαύτην δὲ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τόσον ὁ καθηγητὴς ἡμῶν κ.
Guyon, ὅσον καὶ ἐν Βιέννῃ ὁ Uitzmann, καθ' ἃς αὐτῶν διατρίβοντες ἔ-
σχομεν πληροφορίας, καὶ ὁ Albert καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν Γάλλων καὶ
Γερμανῶν χειρουργῶν προκρίνουσι τὴν ὑπερηθικὴν κυστεοτομίαν. Ὁ δὲ
Thompson προκειμένου περὶ τῆς ἐκλογῆς μεθόδου οὐδὲν λέγει ὑποστη-
ρίζει ὅμως ὅτι πρὸς ἐξαγωγήν λίθων μεγάλων ἀρκεῖ ἡ λοξὴ ἢ ἀμφίλοξος
τοῦ περιναίου τομῆ, μετὰ συντριβῆς τοῦ λίθου, ἂν τοῦτο ἀναγκαῖον,
κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Dolbeau. Τινὲς δὲ μάλιστα, στηριζόμενοι εἰς τὰ
λαμπρὰ τῆς ἀντισηπτικῆς μεθόδου ἀποτελέσματα, ἐπὶ τοσοῦτον προέβη-
σαν, ὥστε διεκήρυξαν, ὡς ὁ ἐν Halle καθηγητὴς Volkman καὶ οἱ
Beigmann καὶ Kistler ἐκ Βερολίνου, εἰς τὸ ἐν Μαγδεβούργῃ ἐσχάτως
κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1884 συνελθόν συνέδριον τῶν Γερμανῶν ἱατρῶν,
ὅτι ἡ λιθοτριφία δέον νὰ ἐκλείψῃ ὡς μέθοδος ἀθεεθία, ὑποχωροῦσα εἰς
τὴν ἐν αὐστηρᾷ ἀντισηπτικῇ ἐνεργουμένην ὑπερηθικὴν κυστεοτομίαν. Ἄλλ'
ὁ Thompson ἐκ Λονδίνου, οὕτως ἐγνωσμένη ἢ εἰδικότες ἐπὶ τοιαύτων
ζητημάτων, ὅπως τούναντιον εἰς τὰ κλινικὰ αὐτοῦ μαθήματα διδάσκει
λέγων ὅτι χάρις εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς λιθοτριφίας, ἢ κυστεοτομῆς
πρὸς ἐξάρισιν λίθου, ἂν μὴ τελῶς μετ' οὐ πολὺ ἀπαλειφθῇ, θὰ ἐνεργ-
γῆται τοῦλάχιστον εἰς σπανιωτάτας περιπτώσεις. Ὁ δὲ καθηγητὴς
Guyon ὁμιλῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος εἰς τὰ τῶν κλινικῶν αὐτοῦ μα-
θημάτων ἐν τῷ νοσοκομείῳ Necker ἔλεγεν· ἀσήμερον, κύριοι, εἴτερ ποτε
καὶ ἄλλοτε ἡ λιθοτριφία εἶναι καὶ ἔσεται μέθοδος τῆς ἐκλογῆς, ἢ δὲ
κυστεοτομῆς μεθόδος τῆς ἀνάγκης.

Ἡ ἐν τῇ οὐροδόχῳ δὲ κύστει λιθίασι δὲν εἶναι τι νόσημα σπάνιον
ἐν Ἑλλάδι· ἐνθυμούμεθα μάλιστα ἐποχὴν, καθ' ἣν χρόνον εἴχομεν τὴν
τιμὴν νὰ διατελώμεν παρὰ τῷ διαπρεπεῖ καθ' ἡγήτῃ τῆς χειρουργικῆς
κλινικῆς κ. Θ. Ἀρεταίου ὡς βοηθὸς παρ' αὐτῷ, καθ' ἣν κυριεύον οὕτως
εἶπεῖν πλανήτης, ἐν τῇ πλουσίᾳ ἄλλως τε καὶ ποικίλῃ χειρουργικῇ αὐ-
τοῦ κλινικῆ, ἣν ἡ λιθίασι. Εἰ δὲ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ παρέλθωμεν ἐν

σιγῇ τὴν ἑκτακτον δεξιότητα καὶ ἐπιτυχίαν μεθ' ἧς ὁ διαπρεπὴς ἡμῶν
καθ' ἡγήτης ἐνήργει τὴν λοξὴν τοῦ περιναίου τομὴν, εἰς περιπτώσεις καθ'
ἃς οὐκ ἦν δυνατὴ ἢ μονόχρονος τοῦ Bigelow λιθοτριφία, ἣν πρῶτος μετ'
ἐπιτυχίας ἐφήρμοσεν ἐν Ἑλλάδι, οὐδὲν ἦττον ὅμως τὰ ἐκ τῶν πολλῶν
συζητήσεων ἐν τῇ Παλιῇ καὶ Νέῃ Κόσμῳ ἐν χειρουργικαῖς ἐται-
ρίαις καὶ συνεδρίοις προκύψαντα πορίσματα, καὶ οὕτως τὰ μετὰ τὸ ὑπό-
μνημα τοῦ Petersen (1880) γραφέντα ἔπειτα ἡμᾶς νὰ ταχθῶμεν μετὰ
τῶν ὑπὲρ τῆς ὑπερηθικῆς κυστεοτομίας, τοῦλάχιστον διὰ τὴν ἥθικὴν ἀν-
δρακίαν καὶ γεροντικὴν ἡλικίαν. (εἰς περιπτώσεις πάντοτε καθ' ἃς ἀδύνα-
τος ἢ λιθοτριφία τοῦ Bigelow), ἐπιφυλασσόμενοι διὰ τὴν παιδικήν.

Ἡ ὑπερηθικὴ κυστεοτομία ἐκτελεσθεῖσα τὸ πρῶτον, ὡς προείπομεν
ὑπὸ τοῦ Franco τῷ 1561, ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τῶν μετὰ τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην διὰ τὸ εὐκόλον τῆς ἐγχειρήσεως, ἀπεκρούθη ὑπὸ τῶν δὲ διὰ τὸν
κίνδυνον τῆς τρώσεως τοῦ περιτοναίου, καὶ τὴν διήθησιν τῶν οὖρων. Μετ'
αὐτὸν δὲ τῷ 1580 ὁ Roussel περιέγραψε μεθοδικῶς τὴν ἐγχείρησιν ταύ-
την, συμβουλεύων μάλιστα καὶ τὴν διάτασιν τῆς οὐροδόχου κύστεως·
οὐδέποτε ὅμως οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ σύγχρονοι αὐτῷ χειρουργοὶ ἐνήργησαν
αὐτήν, ἄτε θεωροῦντες τὰ τραύματα τῆς κοιλίας ἀπολύτως θανατηφόρα.

Καθ' ὅλον τὸν 17' αἰῶνα οὐδὲν περὶ ὑπερηθικῆς κυστεοτομίας. Περὶ
τὰς ἀρχὰς ὅμως τοῦ 18' ἔτυχε εὐνοικῆς ὑποδοχῆς ἐν Ἀγγλίᾳ ἐνθα ὁ
Douglas, ὁ Cheselden καὶ ἄλλοι ἐδημοσίευσαν πολλὰς αὐτῆς ἐπιτυ-
χίας, ἢ δὲ λοξὴ τομὴ ἐκινδύνευε νὰ ἐκπέσῃ τῆς προτέρας αὐτῆς δόξης.

Περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ 18' αἰῶνος ὁ Frère Gonne ἐνήργησε ταύτην
πλέον ἢ ἑκατοντάκις μετὰ λαμπρῶν πάντοτε ἀποτελεσμάτων.

Ὁ Dechamps ἀπεδέχθη τὴν μέθοδον τοῦ Frère Gonne, ὁ δὲ Del-
mas) ἐκηρύχθη ἐνθερμὸς αὐτῆς ὁπαδὸς, δημοσιεύσας μάλιστα καὶ ἀξιό-
λογον περὶ ταύτης πραγματείαν. Οἱ δὲ Baudens καὶ Amussat ὑπεστή-
ριξαν αὐτὴν μετ' ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ.

Πλὴν ἄλλ' ὅμως κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον νέα μέθοδος ἐξαγωγῆς τῶν
λίθων ἐδημιουργεῖτο· ὁ Lerroy d'Étiolle, ὁ Civiale ὁ καὶ Heurteloup
ἐπενόουν καὶ ἐτελειοποιοῦν τὴν λιθοτριφίαν· ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ διάφοροι
τοῦ περιναίου μέθοδοι ποικίλως ἐτροποποιοῦντο, οὕτως ὥστε ἡ προσοχὴ
τῶν χειρουργῶν ἐστράφη πρὸς τὰς νέας ταύτας μεθόδους τῆς ἐξαγωγῆς
τῶν λίθων, καὶ ἐὰν μὴ ἡ ὑπερηθικὴ τομὴ περιέπεσεν εἰς λήθη, ἐξετε-
λεῖτο ὅμως εἰς σπανίας καὶ ἀπεγνωσμένας περιπτώσεις.

Αἱ σύγχρονοι ὅμως πρόοδοι τῆς ἐπὶ τῆς κοιλίας χειρουργικῆς ἀπέδει-
ξαν ὅτι χάρις εἰς τὴν ἀντισηπτικὴν μέθοδον, ἢ τρώσις τοῦ περιτοναίου
δὲν εἶναι θανατηφόρος. Ἐντεθεὶν λοιπὸν νέαι ἀπόπειραι τῆς ὑπερηθικῆς

1) Delmas. — Traité de la Cystotomie sus-pubienne. — Paris 1827.

κυστεοτομίας στεφθεύεται υπό επιτυχίας εν τε τῇ Εὐρώπῃ καὶ τῇ Ἀμερικῇ.

Τέλος ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐκ saoutheoue σφαίρας τοῦ Petersen ἐν τῷ ὄρθῳ, καὶ ἡ διάττικις αὐτοῦ τε καὶ τῆς κύστεως, κτετέστησαν τὴν ἐγγείρησιν τῆς ὑπερηθικῆς κυστεοτομίας καθ' ὑπερβολὴν εὐκόλον καὶ ἀπλήν. Ἡ ἐν τῷ ὄρθῳ ἕως εἰσαγωγῇ σφαίρας ἐκ saoutheoue πρὸς ἀνύψωσιν τῆς οὐροδόχου κύστεως, καθ' ἕνα τρόπον ἐκτελεῖται τὴν σήμερον, περιεγράφη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἱατροῦ Milliot ¹⁾ τῷ 1875. Εἰς τὴν κ. Petersen ἕως ἐπεφυλάσσετο ἡ τιμὴ νὰ ἐφαρμύτῃ τὴν θεωρίαν ταύτην ἐν τῇ πράξει.

Ἐὰν δὲ ἀναζητήσωμεν τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης παραμειλήσεως τῆς ὑπερηθικῆς κυστεοτομίας, εὐρίσκουμεν εἰς τοὺς διαφόρους συγγραφεῖς ὅτι δύο ἦσαν τὰ κύρια αἴτια. 1. — Ὁ φόβος τῆς τρώσεως τοῦ περιτοναίου καὶ 2. — ἡ διήθησις τῶν οὐρίων. Νεώτεροι ἕως ἡ μᾶλλον σύγχρονοι μελέται ἐλυσαν ἀμφότερα τὰ ζητήματα ὑπὲρ τῆς ὑπερηθικῆς κυστεοτομίας.

Ἀνατομία. — Ἡ ἀκριβὴς δηλαδὴ ἀνατομικὴ ἐξέτασις τῆς εὐθῆς ὑπὲρ τὴν ἕθην χώρας τῆς λευκῆς γραμμῆς παρουσιάζει τὰ ἑξῆς στρώματα 1. — Τὸ δέρμα, ὅπερ οὐδὲν τὸ ἐκτακτον παρουσιάζει, εἰμὴ ὅτι καλύπτεται ὑπὸ τριχῶν 2. — τὸν ὑποδόρειον κυτταρολιπώδη ἰσθὸν εἰς ᾧ διασπείρονται μικροὶ τινες κλαδίσχοι ἀρτηριακοὶ καὶ φλεβώδεις ἐκ τῶν ὑποδορείων φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν τῶν κοιλιακῶν τοιχωμάτων. 3. — τὴν κοιλιακὴν ἀπονεύρωσιν. 4. — τὸ μυῶδες στρώμα τῶν πυραμιδοειδῶν καὶ τῶν ὀρθῶν κοιλικῶν μυῶν βραδύτερον. 5. — τὴν ἐγκαρσίαν περιταινίαν. 6. — τὸν προκυστικὸν κυτταρώδη ἰσθὸν ἀφλονοῦντα λίπους ἀναλόγως τοῦ ὑποκειμένου· κεῖται δὲ οὕτως μεταξὺ κύστεως, περιτοναίου, ἐγκαρσίας περιταινίης καὶ ἕθης ἀποτελλῶν κεκλεισμένην πανταχόθεν κοιλότητα, γνωστὴν ὑπὸ τὸ ἔνομα κοιλότητος τοῦ Reizius, ὡς ἐκ τοῦ πρώτου ἀκριβῶς περιγράφοντος αὐτὴν Reizius ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Στοκχόλμης τῷ 1856 καὶ τέλος τὴν προκυστικὴν ἐνδίπλωσιν τοῦ περιτοναίου μετὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ τῆς οὐροδόχου κύστεως.

Ἐκ τῆς ὅλης ταύτης διατάξεως ἡ μάλιστα ἡμᾶς ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ μετὰ τῆς προσθίας ἐπιφανείας τῆς οὐροδόχου κύστεως διάταξις τῆς περιτοναϊακῆς ἐνδίπλωσεως. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς μακρὰς συζητήσεις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1884 ἐν τῇ χειρουργικῇ Ἐταιρίᾳ τῶν Παρισίων καὶ ὁ μὲν καθηγητὴς τῆς ἀνατομίας Sarrroy ἐξενέστη κατὰ τῆς ὑπερηθικῆς κυστεοτομίας, λέγων ὅτι ὅσον ἡ κύστις πληροῦται καὶ διατείνεται περισσότερο, τόσο μᾶλλον τὸ περιτόναιον κα-

1) Milliot. — Methode par ballonement. 1875. Gazette médicale de Paris p. 422.

τέρχεται ἐπὶ τῆς προσθίας αὐτῆς ἐπιφανείας· ὁ δὲ κ. Tilliaux, κηρυσσόμενος ὑπὲρ τῆς ὑπερηθικῆς κυστεοτομίας, ἄξι, λέγει, τὸ περιτόναιον δὲν κατέρχεται ἀλλὰ τούναντιόν τόσο μᾶλλον ἀνέρχεται ὅση πληροῦται καὶ διατείνεται ἡ οὐροδόχος κύστις, ὡς ὕνωις ἀπέδειξε τοῦτο ἡμῖν ἐπὶ πτωμάτων διδάσκων τὸ παρελθὸν ἔτος ἐγγειριστικὴν ἐν τῷ Ἀνατομικῷ Ἀμφιθεάτρῳ τοῦ Clamart, ἐθεοκωιδήσαμεν δὲ καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν τῶν κλινικῶν παρατηρήσεων ἃς ἐνέτυχε νὰ παρατηρήσωμεν. Ἀναμφισβήτητον λοιπὸν ὅτι μεταξὺ τῆς ἕθικῆς συμφύσεως καὶ τῆς περιτοναϊακῆς ἐνδίπλωσεως ὑπάρχει διάττικμα τῆς προσθίας ἐπιφανείας τῆς οὐροδόχου κύστεως ἐλεύθερον τοῦ περιτοναίου 2—4 ἐκκτ., διατεινόμενον μέχρι 5 καὶ πλέον διὰ τῆς διατάξεως τῆς οὐροδόχου κύστεως.

Κατὰ Langer, Pither, Vallette καὶ ἄλλου; ὑπὲρ νεώτερον τὸ ὑποκειμένον τόσο ἡ πρὸς τὴν προσθίαν ἐπιφανείαν τῆς οὐροδόχου κύστεως ἐνδίπλωσις τοῦ περιτοναίου ἀτελής.

Κατὰ Petersen δὲ εἰς γέροντας φέροντας βουδωνοκήλας τὸ περιτόναιον δυνατόν νὰ προσκλήσῃται συμφύσει πρὸς τὴν ἕθικὴν σύμφυσιν. Οἱ δὲ καθηγηταὶ Verneuil καὶ Guyon καίτοι ἐπισταμένως ἐρευνήσαντες τοῦτο οὐδὲν τοιοῦτον ἀπήνησαν. Ὁ Pitha ¹⁾ ἕως ἀνέφερε τοιοῦτον παράδειγμα. Ἐπὶ δὲ γυναικῶν ἡ τοῦ περιτοναίου ἐνδίπλωσις ἀνέρχεται εὐκολώτερον, ἔτε τῆς κύστεως διατεινόμενης εὐκολώτερον. Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὴν ἀνατομικὴν διάταξιν τῆς χώρας.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΚΑΙΡΙΝΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΥΡΙΝΗΣ.

ὑπὸ Δ. Γ. ΔΕΝΔΟΠΟΥΛΟΥ (ἐν Θουρίᾳ).

Ὁ Grasset καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς ἐν Montpellier ἱατρικῆς σχολῆς κατεχώρισε διατριβὴν τινὰ εἰς τὸ φύλλον τῆς ἀπὸ 7 Ἰανουαρίου (v. e) 1885 Semaine medicale περὶ Καίρινης καὶ Ἀντιπυρίνης, ἧς ἐνομίσαμεν τὴν καταχώρισιν εἰς τὰς στήλας τοῦ ἀξιολόγου «Γαλλοῦ» ἄξι ἀπο σκοποῦ.

Ἡ Semaine medicale ἔγραψέ τινὰ περὶ ἀντιπυρίνης (1884 N° 30. p. 296), ἀφορμὴν λαβοῦσα ἐξ ἀνακοινώσεώς τινος τοῦ Gullmann, γενομένης ἐν τῇ ἑταιρίᾳ τῆς ἐσωτερικῆς ἱατρικῆς τοῦ Βερολίνου (14 Ἰ-

1) Flary. — Ein Beitrag zur Geschichte und Statistik des hohen Steinschnitts 1851—1878. —Tubingen 1879.

ουλ. 1884). Έκτοτε νέα δοκίμια έγινοντο εν Γερμανία, και το φάρμακον εισηχθη εν Γαλλία. Ο Huchard εδημοσίευσε το αποτέλεσμα των αναζητήσεών του, ο δε Doux πρό μικροῦ (20 Νοεμβρ. 1884) ανέλυσε το ἐκυτοῦ διὰ θέσεώς του ἐνωπιον τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τῶν Παρισίων, και τέλος προσφάτως ἐτι (10 Δεβρ. 1884) ἡ θεραπευτικῆ ἑταιρεία ἐν Παρισίοις, ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ τούτου, μετὰ διαφωνίαν, ἀπεφώνησε ἰάθε ἐπὶ λέξεσιν· «Si l'antipyrine, fabriquée en Allemagne, n'est pas, à proprement parler, un remède secret, du moins son mode de préparation est inconnu en France, et qu'il est impossible, ou peu s'en faut, de s'en procurer La Société nomme une commission composée de son président et de son secrétaire général, pour adresser au ministre du commerce une demande tendant à l'introduction de l'antipyrine en France, et à l'autorisation de sa préparation industrielle».

Ἐντεῦθεν δύνανται τις νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἡ καθημερινὴ χρῆσις τῆς ἀντιπυρίνης θέλει γίνεαι ἐντὸς ὀλίγου χρόνου εὐκολοῦ πικτοῦ. Ἐπομένως μοι φαίνεται, ὅτι εἶναι κατ'ἀλλήλους οὗ χρόνος, ὅπως γενῆ λόγος περὶ τοῦ φαρμάκου τούτου χάριν τοῖς πρακτικοῖς ἱατροῖς.

Α.

Ἐάν θερμάνῃ τις τὴν κινίνην, τὴν κινγχονίνην, τὴν κινιδίνην, τὴν σιρυχνίνην καὶ τινὰ ἄλλα ἀλλοκλησιδῆ μετὰ τοῦ καυστικοῦ κάλεοῦ και συγκεντρώσῃ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀτμοὺς, θέλει ἰδεῖν περκαγόμενον ἀλλοκαλικόν τι ἐλαιώδες ὑγρὸν, εἰς ὃ ὁ Gerhard, ὁ και ἀνκακλύψας αὐτὸ, ἔδωκε τὸ ὄνομα Κινολίνη. Ἡ βόσις αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν χημικὴν κλίμακα, εἰς ἣν τὸ φαικὸν δξύ, τὸ ἰτεϋλικὸν δξύ, ἡ βεζορίνη, και ὅλα τὰ σώματα (phénols ou oxyphénols) τὰ ἐνέχοντα ἰδιότητας ἀντιπυρετικῆς.

Ὁ Otho Fischer ἐπέτυχε σειρὰν ὄλων διαφόρων εἰδῶν, κατὰγομένην ἐξ αὐτῆς τῆς Κινολίνης, τὰ ὁποῖα εἶδῃ ὁ Filehen, πειραματίσας, εὔρεν ἐνέχοντα ἀντιπυρετικῆς ἰδιότητας. Ἐν μεταξὺ τῶν σωμάτων τούτων (Oxthoxydronéthyle quinoleine) ἐφάνη μᾶλλον ἀντιπυρετικὸν ἢ τ' ἄλλα, εἶναι ἡ Καϊρίνη.

Πλὴν αὐτῆς ὑπάρχει και ἕτερόν τι εἶδος, ἐξ αὐτῆς τῆς Κινολίνης και τοῦτο ὀρμώνον, ὅπερ ὁ Knorr ἀνεκάλυψεν, αὐτὸ δ' ὁ Filehen εἰδικώτερον ἐμελέτησε, και ὅπερ εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἀ'Αντιπυρίνη (dimethylochinizine).

Τὰ δύο ταῦτα σώματα εἰσι διαλυτὰ εἰς τὸ ὕδωρ και ἀναγράφονται τῶδε τῶ τρόπῳ· ὁ Filehen χορηγεῖ 0.30 μέχρι 0.50 ἑκατοστογραμμ. Καϊρίνης καθ' ὥραν, ἢ καθ' ἡμέωρον. Δύνανται τις δὲ ν' αὐξήσῃ τὴν δόσιν μέχρις 1 γραμμ., πλὴν τότε δέον ν' ἀραιωθῶσι τὰ διαστήματα τῶν δόσεων τοῦλάχιστον κατὰ δίωρον. Εἰς ἀσθενεῖς ὅμως ἀδυνάτους και ἑ-

ξηνητλημένους ἡ δόσις δέον νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὰ 0.25 ἑκατοστὰ τοῦ γράμμου.

Ὅσα ἀφορᾷ τὴν ἀντιπυρίνην ὁ Doux χρῆται διαλύσεως 25 γραμμ. ἀντιπυρίνης, 50 γραμμ. οἰνοπνεύματος 90°, 200 γραμμ. σερραπίου φλοιοῦ πορτοκαλλίων και 125 γραμμ. ἀπεσταγμένου ὕδατος. Ἐκαστον κοχλιακίον τῆς διαλύσεως αὐτῆς ἐνέχει 1 γραμμ. τοῦ ἐνεργοῦ στοιχείου. Αἱ δόσεις ποικίλουσιν ἀπὸ 3—7 γραμμ., χορηγοῦμεναι τρίς δι' ἡμέρας και κατὰ πᾶσαν ὥραν ἐκάστη προτιμητέα δὲ αἰ μετὰ μεσημβρίαν ὥρα· τὸν τρόπον τοῦτον τῆς χρήσεως τοῦ φαρμάκου προτιμῶμεν ἡμεῖς τοῦλάχιστον, ἐκείνου, οὗ ὁ Falkenheim χρῆται, ὁ. ε. 20 και 25 γραμμ. ἐν 24 ὥραις.

Ἡ μελέτη ἐπὶ τῆς φυσιολογικῆς ἐνεργείας τῶν εἰρημένων φαρμάκων εἶναι εἰσέτι ἀτελής· Ἀλλως τε χορηχοῦντες ταῦτα εἰδικῶς καθ' ἑνὸς παθολογικοῦ φαινομένου, τοῦ πυρετοῦ, δὲν δύναμεθα νὰ εὔρωμεν τὴν αὐτὴν ἐνεργείαν και ἐπὶ τῶν ὑγιῶν ὀργανισμῶν τοιουτοτρόπως ἐνεργοῦται και ἡ κίνησις και ἡ δακτυλίτις. Ἡ φυσιολογ. θεραπεία δὲν ἐπηρᾶζεται ὡςπερ ἡ παθολογική. Ὁ μόνος τρόπος τοῦ σπουδάζαι πειραματικῶς τὰ φάρμακα ταῦτα παρὰ τοῖς ζώοις συνίσταται εἰς τὸ ν' ἀναπτύξωμεν ἐν πρώτοις εἰς ταῦτα πυρετὸν (τῆ εἰσδύσει λ. χ. σηπιδ. οὔτιων εἰς τὸ αἷμα) και εἶτα νὰ δοκιμάσωμεν τὴν ἀντιπυρετικὴν αὐτῶν ἰδιότητα. Τίτε δὲ πράξιται περὶ τῆς ἀληθοῦς θεραπευτικῆς αὐτῶν ἐνεργείας και ὅχι περὶ τῆς φυσιολογικῆς και τοξικολογικῆς, ὡς συνήθως γίνεσται.

Ὅτω ἡ ἐνέργεια τῆς καϊρίνης ἐπὶ τοῦ μυκτοῦ και νευρικοῦ συστήματος (ἀκισθησία, σπασμοὶ κλπ.), ἀνήκουσιν εἰς τὴν τοξικολογικὴν και ὅχι εἰς τὴν θεραπευτικὴν. Ὅσα δ' ἀφορᾷ τὸν ἐντερικὸν σωλῆνα, τὰ ζῶα δὲν ἐπαρουσίαζαν τίποτε· ἐνῶ παρ' ἀνθρώποις δέον νὰ ἔχωμεν ὑπὸ σημείωσιν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνίοτε περκατηρουμένων ἐμέτων. Τὰ οὔρα ἐλαττοῦνται κατὰ ποσὸν και ἡ ἐκαρινόμενη οὐρὴ φαίνεται ἰδιαζόντως ταπεινουμένη. Ἡ ἐνέργεια δ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ εἶναι ποικίλη (δουλιῶν πάντοτε περὶ γεγονότων, ἀντληθέντων ἐκ πειραμάτων ἐπὶ ζῶων γινομένων). Ὡς πρὸς τὴν θερμοσίαν ὁ Consolence διαβεβαίωσ, ὡς ὅλοι οἱ συγγραφεῖς, ὅτι ἵνα ἐπέλθῃ ταπεινώσις τῆς φυσιολογικῆς θερμοσίας δοτέα εἰς δόσεις μεγάλας (τοξικῆς). Ὅσαίσι, λέγει ὁ Consolence, ἐπετύχομεν ταπεινώσιν τῆς θερμοσίας μακλειότεραν ἐνὸς βαθμοῦ ἢ δόσις ἦτο τοξική και τὸ ζῶον ἀπέθνησκεν. Ὡστε ἡ φυσιολογικὴ ἐνέργεια φαρμάκου τινὸς δὲν δίδει ποσῶς τὸ μέτρον τῆς θεραπευτικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας.

Ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ αἵματος δράσις τῆς Καϊρίνης ἐσπουδάσθη καλῶς ὑπὸ τοῦ Brouardel και Paul Loye. Κατ' ἀρχὰς ἐλαττοῦται τὸ ποσὸν τῶν ἀερίων, τῶν ἐν φυσιολογικῇ καταστάσει ἐνεχομένων εἰς τὸ αἷμα· ἡ ἀνα-

πνευματική ιδιότης τοῦ αἵματος ἐπίσης εὐρέθῃ ἠλεκττωμένη· καθόσον μετὰ τὴν λήψιν τῆς Καϊρίνης τὸ αἷμα, ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄγκον, ἀπορροφᾷ ἥττον ὀξυγόνον ἢ πρὶν· τὰ ἐρυθρὰ αἰμοσφαιρία εἰσὶν ἠλλοιωμένα, ἢ αἰμοσφαιρίνη τροποποιουμένη ἢ καταστραμμένη (πάντοτε εἰς δόσεις τοξικὰς). Ὁ Morokhowetz, ὅστις ἐσπούδασε τὰ φαινόμενα ταῦτα διὰ τοῦ φασματοσκοπίου, ἐξηγεῖ ἐντεῦθεν τὴν ἀντιπυρετικὴν τοῦ φαρμάκου δύναμιν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων, ἐλαττοῦται ὡς ἐλαττοῦται ἐπίσης τὸ ποσὸν τοῦ ἀπορροφωμένου ὀξυγόνου καὶ τοῦ ἐξερχόμενου ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Καὶ τέλος ἡ Καϊρίνη ἐνέργει, εἴπερ τις καὶ ἄλλη φαρμακευτικὴ οὐσία, ἠρκετικὰς ἀντισηπτικὰς ιδιότητας.

Ἡ δ' ἐνέργεια τῆς ἀντιπυρίνης ἐπὶ τῶν ζώων εἶναι ἡττον εὐκρινιμένη ἢ ἐκείνη τῆς Καϊρίνης.

Ὁ Henogue, πειραματίζας αὐτὴν εἰς δόσεις τοξικὰς, εἶδε ταπεινουμένην τὴν θερμοκρασίαν, ἀλλὰ καὶ ταυτοχρόνως ἀναφανέντα σπουδαῖα νευρικὰ φαινόμενα (παράλυσις, ἀνικισθησία, σπασμοὶ κλπ.). Ἐν γένει δὲ τὰ ἐπὶ τῶν βλατρίων καὶ κονίλων γινόμενα πειράματα δὲν διευκρίνισαν ἢ τὴν τοξικολογικὴν μόνον τῆς ἀντιπυρίνης ἐνέργειαν καὶ τὴν ἔθεσαν παραλλήλως τῇ στρυγίνῃ.

Αἱ ἐπὶ τοῦ αἵματος ἀναζητήσεις εἰσὶν ἐνδιαφέρουσαι· φαίνεται ὅτι τοῦτο δὲν ὑφίσταται σπουδαίως μεταβολὰς, καὶ δὲν παρέρχεται μεθυμοσφαιρίνη (methemoglobine) ἐν ὅσῳ δίδεται τὸ φάρμακον εἰς δόσιν θεραπευτικὴν. Διὰ τῶν πειραμάτων δὲ τοῦ Henogue ἀπεδείχθη περιεργος καὶ ἐνδιαφέρουσα ἐνέργεια τοῦ φαρμάκου ἀπεδείχθη αἰμοστατικὸν πολλῶ πλέον ἢ ὁ ὑποχλωριούχος σίδηρος καὶ ἡ ἐργοτίνη.

B.

Ἀφικνούμεθα ἤδη εἰς τὰς θεραπευτικὰς ἐνεργείας τὰς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου παρατηρηθείσας. Κυρίως ἐνέργεια θεραπευτικὴ τῶν δύο τούτων φαρμάκων εἶναι ἡ ἀντιπυρίνη. Θέλομεν συγκρίνει ἐν πρώτοις τὴν Καϊρίνην καὶ ἀντιπυρετικὴν ὑπὸ τὴν ἀντιπυρετικὴν αὐτῶν ἀποψιν, καὶ εἶτα θέλομεν διαλάβει καὶ περὶ τῶν δευτερευουσῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν.

Τριάνοντα μέχρι πενήκοντα ἑκατοστογραμ. Καϊρίνης κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ ἡμίσειαν χορηγοῦντες παρὰ πυρέσσοντι ἀρρώστῳ μετρίων δυνάμεων, θέλομεν παρατηρήσει τὰ ἐξῆς· εἰς τὴν πρώτην δόσιν νὰ ταπεινωθῇ ἡ θερμοκρασία ἀπὸ 1½—2ῶ βαθμῶν, εἰς δὲ τὴν τρίτην ἢ τετάρτην ἡ θερμοκρασία νὰ γίνῃ φυσιολογική. Εἰς δόσεις δὲ μᾶλλον ὑψωμένας ἐπιτυχῶς ἀναμεν ταπεινώσιν τῆς θερμοκρασίας λίαν ἀξιοσημείωτον (3ῶ καὶ 5ῶ ἐτι βαθμῶν). Ἡ ταπεινώσις ἀρχεται νὰ ἀναφανῆται (εἰς δόσιν 0,5ῶ) 25 μέχρι 50 λεπτά τῆς ὥρας μετὰ τὴν λήψιν· ἡ δὲ ἐνέργεια φαίνεται διαρκ-

κοῦσα ἐπὶ δύο ὥρας καὶ τέταρτον, ὡν παρερχομένων ἀρχεται ἡ ἀνύψωσις τῆς θερμοκρασίας. Εἶναι σπάνιον ἵνα ἡ ἐπιτευχθεῖσα κατὰπτωσις τῆς θερμοκρασίας διαρκέσῃ ἐπὶ 3 ἢ 4 ὥρας, εἰς δὲν προσνεχθῶσι καὶ ἕτεραὶ δόσεις φαρμάκου. Ἡ ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ ἐνέργεια εἶναι παραλλήλος τῇ ἐπὶ τῆς θερμοκρασίας.

Δύο γραμμαρίων ἀντιπυρίνης ἐπαναλαμβανόμενων τρεῖς δι' ἡμέρας καὶ καθ' ὥραν ἢ δίωρον χορηγοῦμένων, βλέπομεν ἀρχομένην τὴν πτώσιν τῆς θερμοκρασίας καθ' ἡν ὥραν πρόκειται νὰ δοθῇ ἡ δευτέρα δόσις· φθάνει δὲ εἰς τὸ maximum περίπου 5 ὥρας μετὰ τὴν λήψιν τῆς τρίτης δόσεως. Ἡ δ' οὕτω ἐπιτευχθεῖσα φυσιολογικὴ θερμοκρασία διατηρεῖται 8 ὥρας περίπου. Ὁ Demux παρετήρησεν ἐνίοτε ὅτι μετὰ τὸ τέλος τῆς προκληθείσης ἀπυρεξίας ἡ θερμοκρασία ἀνῆρχετο πέραν τῆς πρὸ τῆς λήψεως τοῦ φαρμάκου ὑπαρχούσης. Ἡ ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ ἐνέργεια τῆς ἀντιπυρίνης εἶναι ποικίλη, δὲν εἶναι δὲ πάντοτε παραλλήλος τῇ ἐπὶ τῆς θερμοκρασίας.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων φαινομένων τῶν ἀναπτυσσομένων τῇ χρήσει τῆς Καϊρίνης, ἀξίον σημειώσεως εἶναι ἡ ἀφθονος ἐφίδρωσις, ἣτις ἀρχεται ἄμα τῇ καταπτώσει τῆς θερμοκρασίας καὶ διαρκεῖ ἐν ὅσῳ καὶ ἡ κατὰπτωσις. Καθόσον οἱ ἀφθονοὶ οὗτοι ἰδρώτες παύουσιν εἰς τὴν ἀπυρεξίαν δὲν ὑποστηρίζεται διὰ νέων δόσεων τοῦ φαρμάκου. Ὑπάρχει δὲ τότε ἐκ μέρους τοῦ ἀρρώστου εὐαρέσκεια ἀξιοσημείωτος. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι ἐνίοτε σὺν τῇ ἀνύψωσει τῆς θερμοκρασίας ἐπέρχονται φρικτὰ τόσον ἐντονα, ὅσῳ ἀπότομος καὶ ὑπερβάλλουσα τυγχάνει ἡ ἀνύψωσις. Ἀνακαί τις δὲ νὰ ἀποφύγῃ τὸ χαλεπὸν τοῦτο συμβεβηκός, χορηγῶν τὸ φάρμακον εἰς διαστήματα μικρότερα, ἀλλὰ καὶ εἰς δόσεις μικροτέρας (0,25 κατὰ τρία τέταρτα ἀντὶ τῶν 0,50 κατὰ πᾶσαν ὥραν). Εἰς μερικὰς περιπτώσεις συμβαίνουσιν ἔμετοι, μετωπικὴ κεφαλαλγία· πλὴν ποτὲ δυσφορία, ἔλιγος καὶ ἐμβοαὶ τῶν ὤτων. Ἡ κυάνωσις δὲν εἶναι σπανία ἔστω καὶ εἰς δόσεις μὴ τοξικὰς. Ὁ Hallopeau ἐκτός τῶν ἄλλων φαινομένων παρετήρησε καὶ collapsus (σφυγμὸν μικρὸν, ἀπόψυξιν τῶν ἀκρων κλπ.) παρὰ τινι ἀρρώστῳ, ὅστις δὲν εἶχε λάβει ἢ 0,50 καθ' ὥραν. Ἐτεῦθεν ἀπολύτως ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐπικυρπνεῖν ἐπὶ τοῦ ἀρρώστου καὶ ρυθμίζειν τὸ φάρμακον συνερδὰ τῇ αὐξομειώσει τοῦ πυρετοῦ, οἱ ἀσθενεῖς δύνανται νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν χρῆσιν τῆς Καϊρίνης ἐπὶ πολὺν χρόνον (πέντε ἑβδομάδας). Δὲν ἔχει δὲ δύναμιν ἀθροιστικὴν οὔτε ἐξοικιωτικὴν. Ἐν τούτοις ὁ Peiper ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ ἐπὶ πολὺ τῆς Καϊρίνης χρῆσις, καὶ εἰς μεγάλαις δόσεσι, ἐπιφέρει ἐξάνθησιν τῶν δυνάμεων, καὶ ἀποκαθιστᾷ τὴν ὕψιν κυανωτικὴν.

Ἡ ἀντιπυρίνη ἐν γένει εἶναι ἀνεκτὴ ἂν καὶ ἐνίοτε ἐπέρχονται ἔμετοι· ἐκ μέρους τοῦ νευρικοῦ συστήματος δὲν παρατηρεῖται οὐδέν. Μόνον ἐκ μέρους τοῦ δέρματος παρετήρηθη ἔστιν ὅτε ἐξάνθημα, ὑπερδυνατὸν

νά συνοδεύηται και υπό γενικών συμπτωμάτων, ὧν ἡ ἀπειλή εἶναι μάλ-
λον φαινομενική ἢ πραγματική. Παρατήρησαν πρὸς τούτοις, εἰ και στα-
νίως, και παρμους, ὠσούτως και ἰδρώτας ἀφρόνους. Ὁ Huchard προ-
καλεῖ τὸ τελευταῖον τοῦτο σύμπτωμα, χορηγῶν δέκκ λεπτά τῆς ὥρας
πρὸ τῆς πρώτης δόσεως πέντε χιλιοστὰ τοῦ γράμμου ἀγαρικίνης ἢ ἡμιοῦ
χιλιόγραμμον θεικῆς ἀτροπίνης.

Ἡ θεραπευτικὴ χρῆσις τῶν δύο τούτων φαρμάκων εἶναι ἡ αὐτὴ ἐν-
δείκνυται κατὰ τοῦ πυρετοῦ παντοῦ ὅθεν τὸν συναντᾷ τις.

Τὰ μετεχειρίσθησαν ὅθεν ἐπιωφελῶς κατὰ τοῦ τυφροειδοῦς πυρετοῦ, τοῦ
ὑποστρόφου τύφου, τῶν φλογιστικῶν παθήσεων (πλευρίτιδος, πνευμονίας,
περικαρδίτιδος), τῆς φυματιώσεως ὀξείας ἢ χρονίας, τῆς σηψαιμίας, τῆς
πυαιμίας, τῶν ἐξάνθηματ. πυρετῶν, τοῦ ἐρυσιπέλατος τοῦ προσώπου, τοῦ
ὀξέως τῶν ἀρθρῶν ρευματισμοῦ, τῆς διφθερίτιδος, τοῦ ἐπιλοχίου πυρε-
τοῦ και τέλος κατὰ τοῦ φλέγμονος τῶν κοιλιακῶν τοιχωμάτων κ.λπ.
Ἐν γένει δὲ παντοῦ, ὅπου εὔρον πυρετικά στοιχεῖα, ἐχορήγησαν τὰ ἐν
λόγῳ φάρμακα, και παντοῦ ἐπέτυχον ἀμεσον και βέβαιον ἀντιπυρετι-
τικὴν ἐνέργειαν, πλην δικθρακτικὴν. Μόνον κατὰ τῶν πυρετῶν, τῶν ὀρ-
μωμένων ἐξ ἐλείου μιάσματος, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνεπιτυχιῶν εἶναι πολὺς·
ἐκεῖ πάντοτε δεσπόζει ἡ κίνησις.

ΕΚΤΟΝ ΔΙΘΝΕΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ
ΕΝ ΒΡΥΞΕΛΛΑΙΣ

ὑπὸ τὴν Β. προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως
τῶν Βέλγων.

(Συνέχεια. ὅρα σελ. 61).

Γενικὸς Κανονισμὸς.

Σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου.

Ἄρθρ. 1.—Τὸ ἕκτον διεθνὲς φαρμακευτικὸν συνέδριον συγκροτηθήσε-
ται ἐν Βρυξέλλαις τὴν 31 Αὐγούστου μέχρι τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1885.

2.—Σκοπὸς τοῦ συνεδρίου εἶναι ἡ ἐξακολούθησις τοῦ ἐν BRUS-
sels τῷ 1865 ἐγκαινισθέντος και ἐν Παρισίοις τῷ 1867, ἐν Βιέννῃ τῷ
1869, ἐν Πετρούπολει τῷ 1874 και ἐν Λονδίῳ τῷ 1881 συνεχισθέντος
ἔργου.

Ἐν τῷ συνεδρίῳ συζητηθήσονται ἅπαντα τὰ εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ

φαρμακοποιῶν, εἰς τὰς προόδους τῶν φαρμακευτικῶν ἐπιτηρῶν και τὴν
εἰς τὴν ὑγιεινὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἀναγόμενα ζητήματα.

Ἀλλότρια τοῖς θέμασιν τούτοις ζητήματα ἀπαγορεύονται. Αἱ Κυ-
βερνήσεις, αἱ Ἀκαδημίαι, τὰ Πανεπιστήμια, αἱ φαρμακευτικαὶ σχολαί,
αἱ Φαρμακευτικαὶ ἐταιρίαι, ὡς και αἱ τῆς Χημείας και τῆς Ὑγιεινῆς
κ.λ. καλοῦνται ὅπως συντελέσωσιν εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν και
ἀντιπροσωπευθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν.

Ἔργα τοῦ Συνεδρίου.

3.—Τὰ ὑπὸ τῶν φαρμακευτικῶν ἐταιριῶν ἢ τῶν ἀντιπροσώπων αὐ-
τῶν υποβληθήσόμενα ζητήματα ὑπαχθήσονται εἰς τέσσαρα τὰ ἐξῆς τμή-
ματα·

- α'. — Ζητήματα ἐπαγγέλματος.
- β'. — Ζητήματα τῆς θεωρητικῆς ἢ πρακτικῆς φαρμακευτικῆς.
- γ'. — Ζητήματα τῆς χημείας ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑγιεινὴν και τὴν
τὴν δημοσίαν ὑγείαν.
- δ'. — Ζητήματα τῆς ἐφαρμοσμένης γενικῆς χημείας και δὴ τῆς
βιολογικῆς ἢ δικαστικῆς.

4.—Τέσσαρα ζητήματα ὑποβληθήσονται ὑπὸ τῆς ὀργανιστικῆς ἐπι-
τροπῆς πρὸς συζήτησιν ἐν πλήρει τοῦ συνεδρίου συνεδριάσει, τὰ ἐξῆς·

α'. — Ἐξέτασις τοῦ περὶ διεθνοῦς φαρμακοποιίας σχεδίου συν-
ταχθέντος ὑπὸ τῆς ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ συνέδριον ἐκλεχθεί-
σης ἐπιτροπῆς.

β'. — Περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς φαρμακευτικῆς. Τίνας αἱ ἀπαιτού-
μεται προκαταρκτικαὶ διὰ τὰς φαρμακευτικὰς σπουδὰς γνώσεις· περὶ
τῶν ἐπιστημονικῶν φαρμακευτικῶν σπουδῶν περὶ τοῦ φαρμακευτικοῦ
ἐπαγγέλματος.

γ'. — Περὶ τῆς νοθείας τῶν τροφίμων· νομοθεσία, διοικητικὴ ὑπη-
ρευσία κ.λ.

δ'. — Περὶ τῶν ποσίων ὑδάτων· τίνας οἱ χαρακτῆρες αὐτῶν· ἐν
δὲ τῇ ἐνστάσει τῶν ἐπιστημῶν καταστάσει τίνας οἱ καλλίτεροι πρα-
κτικοὶ τρόποι πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν χαρακτήρων τούτων.

5.—Ὁ σκοπὸς τοῦ συνεδρίου πραγματοποιηθήσεται α' διὰ συζητήσεων
ἐν συνεδριάσειν. β' διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἔργων αὐτοῦ. γ' διὰ συ-
νεδριάσεων ἢ πειραματικῶν δειξέων ἐπὶ τούτῳ κατὰ τὴν διέφκειαν τοῦ
Συνεδρίου ὀργανισθησομένου.

Περὶ συνεδριάσεων.

6.—Τὸ Συνέδριον ἔσται ἐξαήμερον, δις τῆς ἡμέρας συνεδριάζον, και αἱ

μὲν πρῶτον ἄρα ὀρίζονται διὰ τὰς συνεδριάσεις τῶν τμημάτων, αἱ δὲ μετὰ μεσημβρίας διὰ τὰς γενικὰς τοῦ Συνεδρίου συνεδριάσεις.

7.—Πλὴν τῶν γενικῶν καὶ τῶν συνεδριάσεων τῶν τμημάτων συγκροτηθήσονται καὶ δύο ἕτεροι εἰδικαὶ συνεδριάσεις ἢ μὲν πρὸς ἑναρξιν ἢ δὲ πρὸς παύσιν τῶν ἔργων. Εἰς μὲν τὴν πρώτην ἡ ὀργανιστικὴ ἐπιτροπὴ θὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὀριστικοῦ γραφείου τοῦ Συνεδρίου καὶ τῶν γραφείων τῶν τμημάτων, εἰς δὲ τὴν τελευταίαν δοθήσεται ἔλεγχος τῶν πεπραγμένων.

8.—Γὰ τμήματα ἀποληθῶσονται εἰς τὴν συζήτησιν τῶν ζητημάτων καθ' ἣν ἤθελε τάξει ταῦτα τάξιν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει ἡ ὀργανιστικὴ ἐπιτροπὴ. Οὐχ ἥττον καὶ ἕτερα ζήματα συζητηθήσονται ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν μελῶν ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν γραφείων. (ἀκολουθεῖ)

—οοοοο—

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ.

Οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν αὐτῶν κκ. συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν τὸ ταχύτερον.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἱστορία τῶν θελητηρίων καὶ θελητηριάσεων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ὑπὸ Χρίστου Νικολάου. — (Σελ. α'—η'. 1—286. — Τιμᾶται δραχ. 3.50. — Εὐρίσκειται ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Βίλμπεργ.

Παύλου Ἰωάννου. Καθηγητοῦ. — Ἐγχειρίδιον συστηματικῆς ἀνατομίας τοῦ ἀνθρώπου. — Ἔκδοσις Γ'. ἐν πολλοῖς ἐπεξεργασμένη. 1884. Τιμ. Δρ. 2θ. — Εὐρίσκειται παρὰ τῷ κλητῆρι τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δημοπούλῳ καὶ ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Μπέκ.

Παύλου Ἰωάννου, Καθηγητοῦ. — Ἐγχειρίδιον χειρουργικῆς. — Πρὸς χρῆσιν τῶν τε φοιτητῶν τῆς ἰατρικῆς καὶ τῶν πρακτικῶν ἰατρῶν μετὰ 140 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ. — Ἀθῆναι. — 1884. — Τιμὴ τοῦ βιβλίου Δραχ. 15. — Εὐρίσκειται ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις τῶν κκ. Κ. Βίλμπεργ καὶ Κ. Μπέκ ὡς καὶ παρὰ τῷ κλητῆρι τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Δημοπούλῳ.